

- „Kemény beszéd ez”, de szükséges. A célja, hogy döntés elé állítson. Amikor Jézus kemény beszédeket szolt, sokan elhagyták (Jn 6,60–). Azok maradtak ott, akik felismerték, hogy Jézusnál örök élet beszéde van – még a kemény beszéd is az.
- Itt is döntés elé állít: a törvény alá helyezed magad, az által akarsz igaz lenni, vagy kegyelemből, azért, amit az Úr Jézus adott? Elég-e neked az, amit Ő tett, vagy elhiszed, hogy csak akkor leszel igazi hívő, ha ezt és ezt megteszed? Hiszed-e, hogy Isten népéhez tartozol, mert az Úr téged is megváltott, vagy azt gondolod, hogy akkor tartozol Isten népéhez, ha külsőleg is megjelölöd magad úgy, ahogy az ÓSZ szerint kell?
- Pál magát is döntés elé állítja: embereknek akarok tetszeni, vagy Istennek? Az üzenet, az evangélium Istentől van, Ő bízta rá. Damaszkuszba még emberek küldték, ill. saját felbuzdulásából ment. Amikor Jézus megszólította, először is leállította: három napig nem mehetett sehova, de imádkozott (először igazán). Azután kezdte hirdetni, amiről Isten meggyőzte: hogy Jézus a Krisztus. Damaszkuszban, Jeruzsálemben, Antiókiában. Ott kapja a küldetést a pogányok közé emberek közreműködésével (imádság, kézrátétel), de nem emberek akaratából, elképzeléséből. – Mindig Istentől kapott megbízást, üzenetet, ezért hozzá kell húlni lennie.
- „Embereknek akarok tetszeni, vagy Istennek?” Embereknek könnyebb: könnyű azt hirdetni, amit hallani akarnak, és elég addig hitelesnek tűnni, amíg ott vagyok, vagy amíg hallhatnak rólam – és elég „annak tűnni”. Isten „ismeri a szívemet”: teljesen; tudja, hogy amit teszek, az az Ő munkája-e, vagy az én erőlködésem; hogy tényleg arra vágyom-e, hogy „csak neked hódoljon szív, akarat... kész legyen szívem, ha hív a szavad”. Ha neki akarok tetszeni, akkor nem mehetek el a tisztátalan gondolataim mellett sem, azokat is meg kell bánnom; nem gondolhatom azt, hogy „tudom magamtól is, mit és hogyan kell tennem” az Ő szolgálatában – mert akkor az már nem szolgálat. „Ha embereknek igyekezném tetszeni, Krisztus szolgálja nem volnék.”
- Az evangélium – az, hogy Jézus Krisztus „önmagát adta a mi bűneinkért, hogy kiszabadítson minket a jelenvaló gonosz világból” – az üzenet, amit tovább kell adnom, de nem csak úgy, mint „postás” (aki nem tudja, mi van a küldeményben), hanem úgy, mint tanú. Csak úgy tudok arról tanúskodni, hogy Krisztus megszabadított, ha szabad vagyok. „Áron vétettetek meg, ne legyetek emberek rabszolgái” (1Kor 7,23) – de legyetek Krisztus szolgái. Az ígehirdető (Pál) számára: Istennek igyekezz tetszeni, mindig mindened legyen előtte nyitva, engedd, hogy Ő rakjon rendet és építsen! A hallgatók (a galata gyülekezet) számára: abban maradjatok meg, amit befogadtatok, mert az származik Istentől, az az igazság, az ment meg titeket – és ne hagyjátok, hogy emberek félrevezessenek titeket, mert elszakadtok a Krisztustól, és elvesztek!
- „Krisztus nagy árat fizetett érted, ezért nem hagy elveszni” – néhány napos „újszülöttként”, az első elbizonytalanodásomkor juttatta Isten eszembe ezt. A galata hívőket sem hagyja elveszni; küzd a megmaradásukért, ezért íratja meg ezt a figyelmeztetést. Miértünk is küzd: hogy mi magunk is maradjunk meg abban, amit elfogadtunk, és küzdjünk másokért: testvérekért, akikkel „még jobb hívők” el akarnak hitetni valamit, és azokért is, akik még nem ismerik Krisztust, bár sok mindent hallhatnak róla, akár vallási tanításként is. Vállalnom kell minden „népszerű” tanítással szemben, hogy „én nem embertől vettem... hanem Jézus Krisztus kijelentése

által”: hogy találkoztam vele, megszabadított a „gonosz világból”, a saját bűneimből, a kárhozattól; hogy munkálkodik bennem, és örök életem van; és hogy „nincsen üdvösség senki másban”.

Gal 4,6–7

Mivel pedig fiak vagytok, Isten elküldötte Fiának Lelkét a mi szívünkbe, aki ezt kiáltja: „Abbá, Atya!” Úgyhogy már nem vagy szolga, hanem fiú, ha pedig fiú, akkor Isten akaratából örökös is.